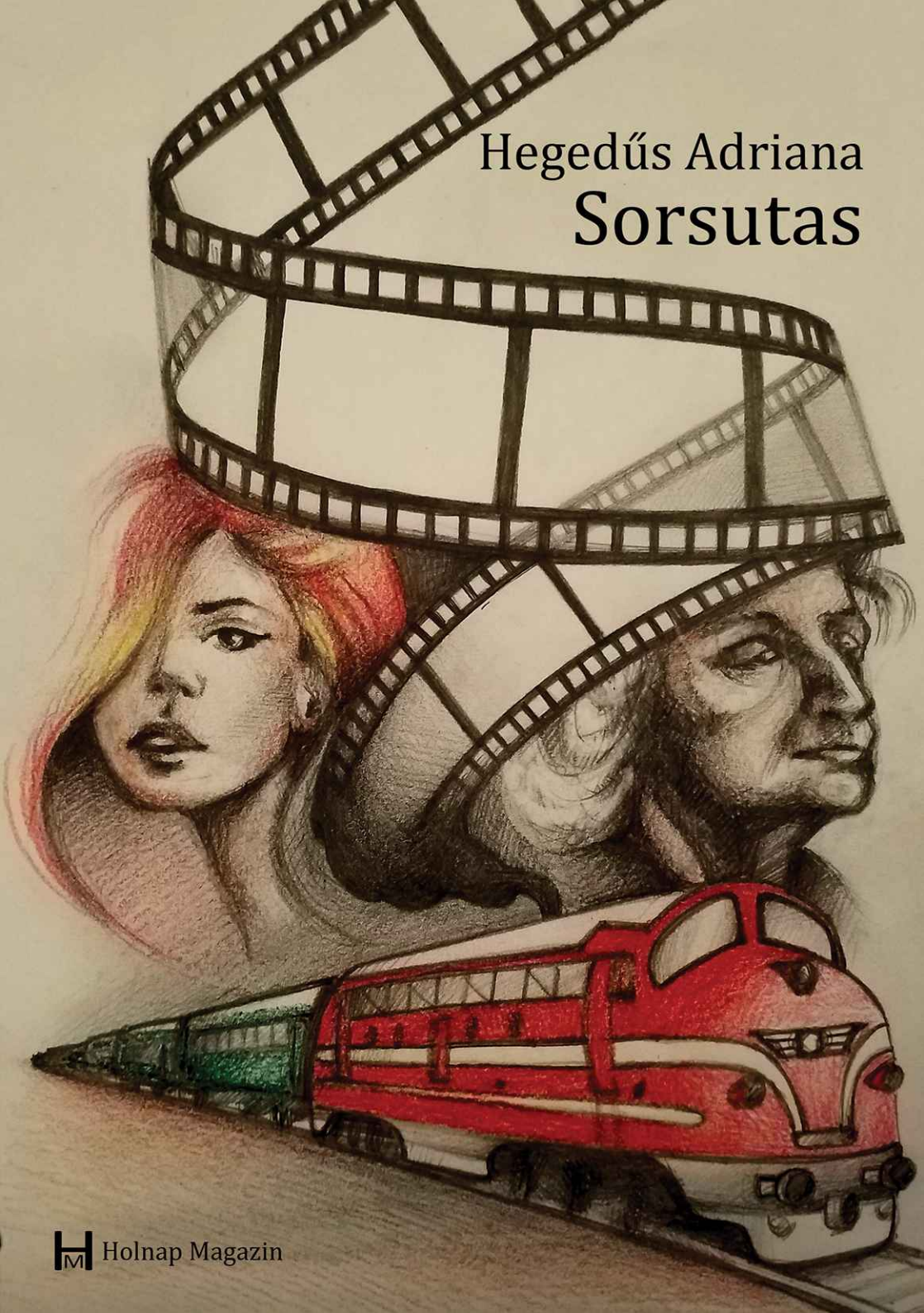

Hegedűs Adriana
Sorsutas

Hegedűs Adriana

Sorsutas

2019

© Hegedűs Adriana 2019

Felelős szerkesztő: Bakos József

Szöveggondozás: Bakos József

Borítóterv: Holnap Magazin

Borító grafika: Somogyi Deák Mercédes

<https://tintaminta.blogspot.hu>

© Minden jog fenntartva!

Felelős kiadó: Bakos József – Holnap Magazin

E-mail: holnapmagazin@gmail.com

www.holnapmagazin.hu

Nyomdai munkálatok: RB-Bindex Kft., Miskolc

Megjelent 27,4 A/5 ív terjedelemben, 100 oldalon

Sorsutas

Tükörképem néz farkasszemet velem,
háttérből a múltam is visszaköszön.
Ráncaimat szememmel egyengetem,
Fásultan nézem, ez ám az üvegközöny.

Megöregedtem, megkoptak a napok,
megtört varázsa a megszokott illatnak.
Az ébenfa is szürkévé kopik és andalog,
a nappal is helyet ad idővel a csillagnak.

Nem csodára várok, de kicsit még vagyok,
örömömet lelem abban, hogy élek és éltem.
Tettrekész énem még időnként csacsog,
Felfűzöm gyöngyként amit eddig meséltem.

Mit hoz a holnap, azt kíváncsian várom,
kicsinosítom majd neki újból magamat.
Gondolataim sokasága átfut egy árnyon,
vajon hányan hallják meg még a szavamat?

Szétfolyik a szó, mekeg-makog az elme,
ti kedves játszótársak, játszatok még velem.
Legyen ez gyermeteg lelkem győzelme,
egy kiszabott úton mely már bilincstelen.

Fényre lépdelek

Egy lépést tegyél és én ott vagyok,
díszruhába öltöztetem a holnapot.
Csendben meghúzódok és vagyok,
ne zavarjanak meg a belső zajok.

Porruhába öltözök, hogyha kell,
vagy bábuként ringok egy nádon.
Festmény leszek és ruhám pasztell,
átbukdácsolok a színlelt csodákon.

Hol a húrok megfeszülten szakadnak,
a hamis hangok egymásra tapadnak.
Ott hagyom el én majd a légüres teret,
ledobva már a zord élettöredékeket.

Ha majd a lét a léttel karöltve sétál,
kedvükben harsogják újra a szavakat.
Várlak én türelmesen az origónál,
ahol kívülről fújuk a jelszavakat.

Apróra tört cserepet összeragasztom,
a bosszúságot zacskóban lefagyasztom.
Napot szeretnék adni és nem borút,
segíts, nyissunk ajtót és ott van a kiút.

Lehalkított csend

Mikor behúzódunk ketten a kandalló elé,
majd egymásnak suttogjuk az emlékeket.
Mikor megfogjuk majd a másik kezét,
szavak nélkül is értjük a fejbiccentéseket.

Ha majd egyszer minden lecsöndesedik,
az idő is megáll és körbenéz egy pillanatra.
Ha majd rossz érzés a jóval nem keveredik,
akkor megnyugszunk egy szusszanásra.

Messzire szaladunk az időben, némán,
fátylat lebbentünk a régen dúdolt dalokra.
Tíródunk cseppet gondolataink maradékán,
az éveket felváltjuk hónapokra és napokra.

Sírás és nevetés versenyt futnak az időben,
álmok és tettek mezsgyéjén egyensúlyozunk.
Képzeletünk felülmúl mindent és időtlen,
titokban még egy kis jókedvet is lopunk.

Csak így lehet szép mit egymásnak ígértünk,
szeretlek azt suttogjuk, megbicsakló hanggal.
Egymást a rögzös úton a végéig elkísérjük,
kérdéseinkre válaszoló visszhanggal.

Siker, kiolvasva

Ezüstöt szór szerteszéjjel a felkelő nap,
fényében a semmi is valaminek látszik.
Kezében egy 28 oldalas színes hetilap,
melynek nagybetűje a kisbetűvel játszik.

Hullik a szó a mondatokba és vele az ész,
kire tekint most Gé és ki az akin átnéz.
Kocsit cserélt vagy csak mobil telefont?
Hosszan beszél, egy oldalnyit is telenyom.

Szakított szerelmével Bé és most fáj neki,
a vigasz már egy kis kerülővel közeleg.
Hintón érkezik és a felhajtás is hercegi,
reklám helyett átnyújt egy újságköteget.

A haj lélektükör, most lila vagy rézvörös?
Viselőjét útjára új körömmatrica kíséri.
Kering párat itt-ott mint a Halley-üstökös,
hasonló a hasonlót az egekig feldicséri.

Ebből tanul a magyar issza minden szavát,
sivár életében egy kis izgalomra vágyik.
A bőrén érzi is már saját sikerének szagát,
ha majd egyszer a kifutón végig kacsázik.

Volt két csésze kávé

Csak két kávéscsésze fordult egymás felé,
benne a barna nedű, jó sok habbal a tetején.
Kissé megfáradtan beszélgettek így estefelé,
az egyik suttogetta, kezdjük csak a legelején.

Mikor még kitöltöttek, minden rendben volt,
két szív hajolt fölém és lázas csókkal csókolt.
Megittak előtte pár pohár jó nevű vörösbort,
és úgy érezték csak nekik világít a telihold.

Azután jött a hihetetlen, de valós fordulat,
TV-re pillantottak, hol éppen híreket mondtak.
Hervadt a mosoly, egy sosem múló perc alatt,
Két táborra szakadt a mámorban úszó két alak.

Érveket sorakoztattak hitük mellett bőven,
elkeveredtek néhány kanyargós útvesztőben.
Hangjuk egyre erősebben hallatszott és hatott,
nem mondták, hogy lehoznám érted a csillagot.

Ennek a kapcsolatnak hát így lett örökre vége,
becsempészték a gyűlöletet az idilli térbe.
Kávéjuk kihűlt, szerelmüket elfújta az esti szél,
asztalon két csésze habos, az egyik most is mesél.

Fém szavak

Színpad
alatt
lelkem
haladt.

Függöny
mellett
tükröm
rejtett.

Fordított
alak
ordította
szavak.

Rozsdaporba
fektetett
kámforba
lebeghetett.

Eltaposott
idő
kitaposott
cipő.

Kikockázott
elme
sziporkázott
győzelme

Vasmarka
fogta
csalfa
fogda.

Kicsorbult
önérzetét
fényben
áztatta.

(F)élelem

Ökölbessoruló ész
tükörbe ha belenéz.
Fejeket átcímkéz
a józanság elvész.

Vérben ázott múlt
érzésébe belenyúlt.
Régi sebe felgyúlt
legyintenek, elmúlt.

Csengő a nyakakban
bégetés a barakkban.
Igenlés az agyakban
a világ műanyagban.

Erdőbe vitt félelem
kicsikart védelem.
Pőre aki védtelen
bólogatás önkéntelen.

Kiélezett sorsok
morzejelet kopogtok.
Céltalanul kóboroltok
sipkára fel, bolondok.

Agyak cseréje agyra
hízzatok csak nagyra.
Nézzetek a varangyra
álmok parancsa ő ma.

Egyet közületek

Egy porszem a földről,
csak innen a völgyből.
Belesimul a semmibe,
nem köt bele senkibe.

Egy sárga levél a fán,
valahol a dombok alján.
Üzen az északi széllel,
ismeretlen jelbeszéddel.

Egy kő a kihalt parkban,
komor szürke maszkban.
Gurul a lejtőn lefelé,
lépcsőn ugrált idefelé.

Egy fejét lehajtó lámpa,
beleszalad egy árnyba.
Fényben úsztatja a járdát,
lázasan keresi a társát.

Egy illat a levegőben,
mikor a Nap lemenőben.
Fátyolként leng körben,
nézi magát a tükörben.

Egy hang a vaksötétben,
szavakat hoz kötényben.
Egyik édes, másik fakó,
vékony szálon ballagó.

Egy szálfa egyenes ember,
aki ördöggel dacolni mer.
Üzenetet rejt egy palackba,
tudd, beleütközik a falakba.

Elveszett évek

Csendbe belehasított a csengő hangja,
ott állt a múlt a küszöbön, félszegen.
Arcán volt az eltemetett évek maszkja,
hallatszott a szív lüktetése vészesen.

Negyvenöt év nagy idő, történelmi lépték,
megdermedve csúsznak ki szájon a szavak.
Az emlékeket az agy hullámaiba vették,
hogy csak magukban álmodozzanak.

Egyszerre ült le a két alak, meglepetten,
morzsolgatták kezeik között a levegőt.
Sokáig egymás szemébe néztek elepedten,
keresték a rég elvesztett közös nevezőt.

Szólt a férfi halkán, jó, hogy rád találtam,
a világot bejártam, nem leltem nyugtomat.
Ismerős érzés voltál a sors utolsó dalában,
íme, elhoztam neked a végső mosolyomat.

A nő meghatottan kérdezett, ez az utolsó?
Vártam rád sok-sok évet és most itt vagy,
borzongok és izzadok, lehet, hogy így a jó,
szárnyaljunk együtt örülök, hogy megvagy.

Nem szerettem soha senkit úgy mint téged,
szólt a férfi határozottan, elcsukló hangon.
Szeretném magammal vinni az arcképed,
most, hogy beköszönt életembe az alkony.

Maradj még és szeress, nem engedlek el,
lépdeljünk még izzó láván sokáig együtt.
Égessük a holnapot vágyó bilincseinkkel,
hagyjuk nyugodni, amire az idő ráfeküdt.

Zsongás a fejben

Kínjában szalad
elmére tapad
síráson átszakad
érinti a szívfalat

Az élet dobog
az idő csoszog
a bú nyikorog
képe előkocog

Fájdalom sajog
a kín vacog
ajak dadog
nyúlnak a karok

A szó reccsen
egy betűt elcsen
értelem ketrecben
érzelem elrebben

Halvány remény
már üvölnéd
elvakít a fény
a sors rejtekén

Elszáll a kétség
vendég a szépség
megvan a készség
övé a reménység

Egy mondat megbotlott

Mikor a tél hópelyhe kivirágzik
és a csikorgó hó úgy szikrázik,
akkor fürdik meg az izzadó lét,
kendőbe törölve meg az arcképét.

Zsibbad az agy, cikázik a gondolat,
szeretne mondani valami fontosat.
A szó lecsúszik a szája szélén,
felőrlí önnön magát az örvényén.

Öröm és fájdalom hosszú vágtnak,
egyensúlyoznak a sors-barázdán.
Billeg az ige és a múltidős igerag,
csak az idő az, mely eközben vak.

Biceg a múlt, foltozza előre a jövőt,
dereka köré fonja a ráköszönőt.
Érdes az érzés, a józan ész a rab,
lefutja dallamát egy zongoradarab.

Mikor egy új nap csak egyet kacsint,
tenyerén hozza majd a karmazsint.
Lámpással világít akkor a sötétben,
elúsztatja a borút az eufória kódében.

Női monológ

Mondod, mondom
tengernyi a gondom
nincs egy rongyom
dühösen sikoltom.

Áruház, merész
van kecsegtetés
pár darab mesés
lehangoló befejezés.

Retikül ébenfekete
pici a felülete
ne pakolj az üzenete
nem fér bele a fele se.

Új cipő szorít
az ember vonyít
akad aki okít
segítségéről biztosít.

Az idő szalad
harisnya szakad
boka dagad
fej széthasad.

Átmosod az agyad
elhal a szavad
bezárod a zárat
megmászod a várfalat.

Az előadás mesés
megérte a befektetés
a végén önkifejezés
megáll a szívverés.

Ruhatár zsúfolt
kabáton rúzsolt
örömdalt dúdolt
mindenkit kigúnyolt.

Átvágok a téren
egyik láb a féken
tájékozódás sötétben
lám csak, hazaértem.

(J)egek

Tükröm, tükröm, ugyan ki vagyok én,
aki itt csücsülök egy kupac hó tetején.
Szembe jött a föld, de fel kellene állni,
szempárok össztüzében peckesen sétálni.

Egy kísérlet kevés, a jég az úr a határban.
A varjú is lenéz, mi ütött ebbe a madárba?
Drukkoló van elég, talán így, talán úgy,
fogam közt sziszegem, de leginkább amúgy.

Tétovázna, körbenéznek az emberek,
nem is tudják maradjanak-e vagy menjenek.
Úgy látszik most egyszerre mindenki ráér,
megvillan egyikük kezében egy cintányér.

Na ez rajtam nem segít, ezt azért tudom,
karnyújtásnyira pad, sóvárogva bámulom.
Kutató szemeimet a talajra szegezem,
mint jámbor kutya, a fülemet hegyezem.

Egy úr közeleg, úgy látszik megszánt,
nyújtja felém karját, egyszer csak megránt.
Most már ketten csücsülünk a jégen mélán,
tudom te csak jót akartál, kedves Bélám.

Mindketten négykézláb kúszunk el a célig,
ezt a produkciót a nézők emlékébe vésik.
Nevetéstől a sok szem könnyesre sírva,
na itt a vége most már, konyec filma.

(K)út

Szárnyal a gondolat
üzen valami fontosat
kijelöli a célpontokat
igyekezet mi fojtogat.

Lassan útra kell kelni
a természetet átölelni
testemet kizsigerelni
megnyugvásra lelni.

Kérdés van bőven
mint fa az őserdőben
kilétem függőben
jövőnek ködében.

Csak menni az úton
egy hosszú alagúton
magamat újra gyúrom
ne legyek tévúton.

Túl erősek a zajok
a lét is csak dadog
az ígéret csacsog
félszeg pillanatok.

Talpam alatt a napok
mögöttem a tegnapok
változó hangulatok
újra mosolyogjatok.

Ha célomat elérem
egy életre beérem
a sors jelmezében
ülök a szélkeréken.

Az én kutatásom

Kimentem, bementem,
na vajon hova tettem.
Keresem, kutatom,
gondolatban utazom.

Egy kanyar volt jobbra,
ja, itt a nagy szobra.
Fölé nézek, nem látom.
ej de nagy a lakásom.

Pörgök, forgok, keresek,
régi ülőkéken kesergek.
Kinyitok egy fiókot,
becsukom az ablakot.

Szél hozza, de nem viszi,
rálegyintek, hiszi a piszi.
Fellépek a létra fokára,
mégsem akadok a nyomára.

Jó, hogy nyugdíjas vagyok,
így gyorsan telnek a napok.
Egy nap csak pillanat műve,
ez az ember színműve.

Este lett, elfáradt a csillag is,
húzza le a fejemet az ágy is.
Mit kerestem már nem fontos,
elfeledtem rég, ez így pontos.

Porból kiáltom

Fél a lét, szív dobog
leltárban a lomok.
Zavarában totyog,
mögötte csak romok.

Tettetett mosolyok,
füstkarika gomolyog.
Megdermedt idő,
a néma csend őrijítő.

Kérdőjelek tömege,
sűrű sorok szövege.
A szél köpönyege,
remény esküszövege.

Kalodába zárt igazság,
elkendőzött lilaság.
Sóba mártott napok,
elhintett ócska magok.

Kiterített tiszta lapok,
dacolva álljatok.
A színek színvakok,
a lelkek újra rabok.

Legyintenek a némák,
lüktetnek a vénák.
Csengetnek az angyalok,
nehogy újra álmodjatok.

Besepert emlékek

Szelídséggel lábadozik a tavasz,
kisírja szemét még utoljára a tél.
Elhagyja ajkát a keserves panasz,
nyakába fűtyül az északi szél.

Még izzik a meleg a kályhában,
ropogtatja bordáját a fahasáb.
Csend ül a meghittség uszályában,
fáradtan kacsint egy fénynyaláb.

Rétes illata lengi át a régi házat,
a kövön vörösboros kancsó hever.
Kutya vakkant jóllakottságában,
öreg asszony a gangon seper.

Végzi a dolgát szelíden és némán,
tekintete a messzi tájra mered.
Át kellene lépni már a saját árnyát,
az emlékek kuszasága újra temet.

Felrémlik neki egy áprilisi nyár,
búcsúban ismerte meg a legényt.
Ők lettek hamarosan az álompár,
róluk írták a romantikus regényt.

Vége több nyárnak, oda az ifjúság,
elcsitul a szerelem és a vágy.
Dallamot dúdol március idusán,
mely sűrű szövési mint egy nád.

(K)értem

Mint egy törékeny színes üveget,
úgy ölelem át az óvó szeretetet.
Ember nyűszít, de sírni nem mer,
csak minden apró neszre éber.

Belebotlik a mondatba az ige,
lám-lám az ego milyen picike.
Párás szemmel koldulom az időt,
e hosszú útra leveszem a cipőt.

Nehéz teher húzta le a vállam,
álltam, süvítő szélben hárfáztam.
Égzengés kísérte halk énekem,
villámok nyilát agyamba égettem.

Út porából merítettem a könnyút,
kerestem a szalmakazalban a tűt.
Bokor aljába elrejtettem egy cetlit,
álmodtam hozzá egy leheletnyit.

Tudom, hogy rátalálsz e pár sorra,
magadat adod már századszorra.
Átlép az érzelem az értelmi körökön.
Újra és újra, köszönöm, köszönöm.

(K)érdem

„Költő vagyok – mit érdekelne
engem a költészet maga?”
Talán ha trillázva énekelne,
a mondatok néma zuhataga.

Mit ér a térben élő ember,
van-e súlya ékes szavának?
Felsikít-e az értékrendszer,
a hibák lázas korszakának?

Sír a kín, de szólni nem mer,
talpak alatt futnak el az évek.
Mit ér a cifra jogrendszer,
jut-e szerep a lángelmének?

Minden leírt szó üt és éget,
könnyűnek taláztatott az elme.
Feledtük rég az istenképet,
de sír az ego, már vezekelve.

A gondolat villámként cikázik,
hátrahagyta nehéz bilincset.
Miközben testünk bőrig ázik,
kinyitjuk lelkünk zsilipjét.

(Az idézet József Attila: Ars poetica című verséből való.)

Az én őszöm

Ködbe unalmasodott térben leledzem,
fák sárga levelét fogom a kezemben.
Tér és idő összezsúszott már,
nem látom én már hol van a határ.

Drukkolok a Napnak, hogy kibújjon,
csilingelve az égen daloljon.
Csodálom a fáknak nyugodt természetét,
régí nótának lebilincselő szeretetét.

Morcos felhők kúsznak fenn az égen,
megágyaznak a természetnek szépen.
Csíkos ruhát húz fel az eső,
sírva jön eléem és esendő.

Uralkodó bolygók összevesznek az égen,
kondenzcsíkok futnak le merészen.
Derengésnek párja nincsen,
ez így együtt az én földi kincsem.

Csodállak ég, csodállak felhő,
a csodálat kezdődik előlről.
Minden piciny porszem a Földön,
azért van, hogy velem pörölgjön.

Csak együtt így vagytok ti szépek,
ezt adta nekünk a természet.
Lefényképezem agyammal ezt a képet,
varázsalbumba teszem az egészet.

Alkut kötöttem a sorssal

Mint lila kép az elszürkült mezőbe,
úgy oson be a trilla az éltető térbe.
Rügyek üdvözlik az elárvult faágat,
láss csodát, ne egyet, hanem százat.

Kacéran illegeti magát az új tavasz,
a napfényben sűrű sövény oldalaz.
Rálátni a templom sápadt tornyára,
szellő hagyja ott a mezőt sorsára.

Egymást választottuk veled jó sors,
az ígéreted vajon hozzám, hogy szól?
Festesz eget és dúdolod az éneket,
letagadod a rosszul hangzó tényeket?

Hiszek neked, mert hinni akarok,
rab az is aki saját végzetén sanyarog.
Ugye megmutatod nekem a kékséget,
a fáradt láb merre, hogyan léphet?

Buzgó követőd leszek én, ígérem,
csak javíts kérlek még a díszítésen.
Szelíd leheletedet magamon érzem,
a létet színes üvegen keresztül nézem.

(K)árral

Könnyű volt, elszállt a térben,
kámforos levegő a vaksötétben.
Hűsítő aroma egy darab jégben,
eget kémlelő izzó messzeségben.

Tér, idő, készen álltok az útra,
támpontokat tűzzetek ki a vasrúdra.
Engem is vigyetek a zarándokútra,
borsószemeket szórjatok a földútra.

Porszem mi kivált a többi közül,
pilleként a vadvirágos réten átröpül.
Porból lettél és az is maradsz,
árnyékod elől soha el nem szaladsz.

Cseppek csikorognak az ereszen,
gurulnak a földön, kilométereken.
Tócsákat hagynak maguk után,
lefetyel belőle a nem létező kutyám.

Virágok hajlonganak a szélben,
áthajolnak a csinosra nyírt sövényen.
Kalapot emelnek az átutazónak,
búcsút intenek a cséphadarónak.

Éjjelek kik nem lopjátok a napot,
hát hagyjatok ott csapot-papot.
Vidítsátok fel a borús elméket,
erős kézzel szorítsátok az egységet.

Ember ki ebben a létben csücsül,
néz ki a fejéből miközben üdül.
Vacogva csattog vasfoga az időnek,
ezután a napok sorban kidőlnek.

Szédelegve

Hiába tagadtam,
légnemű alakban.
Eperfa tövében,
elmém börtönében.

Semmiből valami,
te az vagy, aki.
Nyársra húzott sors,
elillan, villámgyors.

Fogódzót kerestem,
de közben elestem.
Megráztam magam,
emlékem súlytalan.

Indaként fontalak,
az ige is hangtalan.
Előtört merészség,
megannyi kétség.

Sebeztem, sebeztek,
előttem kereszttek.
Irgalom el ne hagyj,
értelem be ne fagyj.

Rád tettem terhemet,
Bocsásd meg bűnömet.
Ó, igen nagy a vétkem,
emberként szerettem.

(Rem)élsz

Kicsúszott pillanat,
elszaladt.
Olcsó kép a falról,
leszakadt.

Üvegbe zárt semmi,
elillant.
Bámuló borjú képe,
bevillant.

Hegytetőre mászott agy,
körbenéz.
Szikláról bucskázik le
az emberész.

Jobbról, balról pofon,
maradunk.
Aprópénzért nyújtjuk,
kalapunk.

Itthon vagyunk, érezzük
zsigereinkben.
Békésen legelészünk,
kertjeinkben.

(M)ész

Kacérkodik a Nap,
súg a szél.
Az idő ruhát szab,
az ember eszmél.

Mételyez a rossz,
kisiklik a gondolat.
Előnye egy orrhossz,
marja a csontodat.

Mondod, hogy elég,
befogják a szád.
Ez csak a csőcselék,
sziszegi a gazdád.

Satuba fogva az ész,
csak néz, csak néz.
Törött pallón átmész,
szakadékba hull a kéz.

Megragadod a fűszálat,
semmi felett lebegsz.
Bevered az állad,
lényedben remegsz.

Kiút után kutatsz,
tépázott egod szakadt.
Elkapod a fejed,
ha szádhoz ér a falat.

(M)ég

Neked küldöm e hangtalan éneket,
aláfestem a savanyút és az édeset.
Batyumba cipelem a párbeszédeket,
elmémbe véstem a színes képeket.

Mily gyarló az ember, remegve sír,
eseng, szeret, de szólni nem mer.
Futkározik arcán a szégyenpír,
de a sóvárgás nagy tanítómester.

Alkudozom egy kedves szóért,
mosolyért és néhány morzsáért.
Szeretetet koldusként koldulok,
az úton százszor visszafordulok.

Nem szégyellem, mert hitem nagy,
az ember jót akar és jóra vágyik.
Olykor tehetetlenségében lefagy,
és útra készen feltarisznyázik.

Itt állok előtted lélekben pőrén,
kezdetől rám szabott életem őszén.
Cseppeket fogok fel száraz ajakkal,
és szavakat kergetek szavakkal.

(Hős)ég

Nyárba olvadnak a gondolatok,
aszfaltba süppednek a lábnyomok.
Sűrű levegő közé keveredik a ritka,
ez ám a rekkenő forróság titka.

Elmémmel lüktető parázs játszik,
miközben ruhám verítékben ázik.
Még egy kis utat, éledezik fel a Nap,
közben kezében van egy felhő darab.

Teszek, veszek, így sem, úgy sem jó,
szenvedek erősen mint egy vadló.
Leülök, hogy kipihenjem a semmit,
lehúzom a redőnyt úgy félméternyit.

Hallom a hangokat, de hiszen nyár van!
Én sem bundában ülök a szobámban.
Lehet, hogy hideg fürdőt kéne venni,
netán jegesmedvének kellene lenni.

Sóvárogva gondolok a hűvös szélre,
az enyhe pírt arcomra csókoló télre.
De jaj, a sáros út az nekem nem kell,
mert az ember hátast dobni sem restell.

Vajon mi az mire szükségem van már,
meleggel, hideggel viaskodik a naptár.
Megadom magam, mást nem is tehetek,
lábamat lavórban lógotom, Isten veletek.

(Á)lom

Álmomban egy réten jártam,
Nap koronáját a földön találtam.
Bíborszínű felhőt lövellt az égre,
és figyelt a világmindenségre.

Táncra perdültek a lombos fák,
tust húzott hozzá az elfogultság.
Mélyhegedű kecsesen ült a padon,
a vonó elúszott előtte csónakon.

Patak merült bele a zavaros folyóba,
tücskök siettek munkára a fonóba.
Kavicsok útját állták a sziklának,
kacsalába nőtt a közeli villának.

Ember embernek a kedvében járt,
minden rosszat egy szelencébe zárt.
Boldog volt boldog és boldogtalan,
szép ám az élet és főleg gondtalan.

Minek ide ez a sok lim és lom,
hisz ez csak egy huncut álom-lom.
Ébredvezve révedek a szürke világra,
és jó nagyot kacsintok az álomvilágra.

(Lát)ás

Borús égre én Napot varázsolok,
már rég, aludni mentek a csillagok.
Nem minden az aminek látszik,
amit elképzelsz, az hozzájátszik.

Tudod-e, hogy mi valós és mi nem?
Az igaznak én csak foszlányát őrizem.
Megcsal a szemed és megcsal a szád,
de büszkén hirdeted, ez a te kőtáblád.

Szeretetre éhes, kihazudott délibáb,
útközben szól, nyakadig ér a láb.
Agyaddal fel-felvillanó kép játszik.
ahol a semmi is valaminek látszik.

Egyszer legördül a nehéz függöny és
mögötte állsz égő bőrrel meztelenül.
Elhal már lelkedben a sikító remegés,
és búcsút intesz, de azt is nesztelenül.

Lelassult képek

Ha egyszer úgy érzed megállt veled az élet,
tedd fel magadnak a legkedvesebb zenédet.
Amikor langyos pocsolóba lógatod a lábad,
csak a felbukkanó árnyak cserélnek álmukat.

Nézd kívülről az egészet, keresd meg a szépet,
kezddel ragadd meg az el nem múltó képet.
Állj be a kör közepére és gyöngyként ragyogj,
ha kell, fessél magadnak egy másik csillagot.

Tükörbe nézz, meglátod a jelent és a múltat,
alkudj a jövődre mit fantáziád is felülmúlhat.
Táncolj a zene ritmusára és töltsd be a teret,
szemfényvesztéssel leplezd ezt az örületet.

Ha sikerül végre levetned karóra húzott láncod,
az lesz a te örökkévaló csiszolatlan gyémántod.
Pislákoló lámpása egy gondtalan képzeletnek,
ezerarcú villanása a szemkápráztató élvezetnek.

Figyelj, tanulj és üzend meg a sejtelmes sorsnak,
19-re húztál lapot és azok a füledbe zsongnak.
Ne bánj meg semmit csak fürödj a jóban és kész,
de ne hagyd figyelmen kívül mit súg a józan ész.

Csak töprengtem

Huncutul csaptatok be ti tova szaladó évek,
mást érzek szívemben és másképpen élek.
Hangorkánban járok és keresek egy szót,
kitűzőként tűzöm ki, mint stabil fogódzót.

Gyorslépésű szeretőként lohol el a holnap,
jóízű reggeleken ráncaim elkóborolnak.
Csinosítom lelkem, hogy neked is tessen,
hogy tükör által egy kép újjászülethessen.

Éveim, barázdáim megtörik a szürke valót,
az élet adja meg még a többi hozzávalót.
Egy kis só, egy kis fűszer készen van a mű,
csodás, hogy a lét ilyen érdekesen kávészínű.

Egy kis csicsergés, egy kis huncut mámor,
dől belőlünk a szó mint nyáridőben a zápor.
Megédesítjük azt ami már amúgy is mézédese,
pedig nem vagyok már nyeretlen kétéves.

Töprengék azon miből mi jut és mennyi,
kell-e még a szeretetboltban szeretetet venni.
Sír-e utánam halkan valahol egy hegedűszó,
ugye nem lehet, hogy ennyi legyen a búcsúszó.

Sorsok

Gondoltam repkedjünk együtt kicsit a fényben,
mint tavaszi lepkék az izzadó nap hevében.
Egyszer úgyis lepereg szemünk előtt a homok,
legalább addig szeressünk és legyünk boldogok.

Álmok közt átjárást keressünk, bánatot feledjünk,
csillogó szemünkkel megnyugvásra törekedjünk.
Lehullott már rég a súlyos lepel erről a világról,
koszorút fonhatunk szemünkkel csillagvirágból.

A felkorbácsolt viharokat én lecsillapíthatom,
de ott marad dísznek emlékünк minden sikolyon.
Mikor csokrokba szedjük az elrebegett imát,
álomra szenderülve hagyjuk Csipkerózsikát.

Messzelátón keresztül szemléllek te édes élet,
tűztollú reggeleken várom a te leleményességed.
Meglepsz keserédes ízű csodás napjaiddal,
elmémen táncoló, hozzám simuló hóbertjaiddal.

Csak gyere közel hozzám és nagyon szeress,
gyöngéd lágy öleléssel magadnak helyet keress.
Megforgatjuk együtt ezt az egész kerek világot,
egyesével ölünkbe szedjük a gyémántvirágot.

Lennék még veletek

Csak sokáig lehetnék veletek ti esti fények,
mikor a pislákoló lámpások összebeszélnek.
Útjára indítjátok az éjszakai bohémságot,
átlátszó függönnyel takarjátok a kacérságot.

Csak sokáig lehetnék veletek ti fénylő csillagok,
halljátok csak meg mikor magamról hírt adok.
Eldalolom nektek a legszebbet mit képzeltek,
felseprem az utat elöttetek hol tovább lépdeltetek.

Csak sokáig lehetnék veletek ti hűvös nappalok,
izzadva szakadnak nyakatokba a napszakok.
Mikor megzabolázzátok a ti gyors vágtaítoakat
és feladjátok a semmitmondó légváraitokat.

Csak sokáig lehetnék veletek ti nagy érzelmek,
kik folyton sírások és mosolyok közt térdeltek.
Viharral fújjátok el az ajkakon remegő vágyat,
pimaszul hirdetitek, elkezdődött a lélekhalászat.

Csak sokáig lehetnék veletek ti nappali álmok,
kiket keresztül hasítanak a zabolátlan villámok.
Kezdőbetűket hagytok a csillogó homokban,
szorítást hozzá emlékül a kiszáradt torkokban.

Esti gondolatok

Fáradtan rebegi esti imáját a mai nap,
szertefoszló érzéseim árnya ölbe kap.
Merengek a júniusi nyárban szertelen,
gyáva ábránddal agyamban szüntelen.

Csillámporon keresztül nézem a tájat,
a fák közt megbúvó villanypóznákat.
Frissen kaszált fű illatát hozza a szél,
csodás természet de jó, hogy kiöltöztél.

Varázslatos ma a gondúzó hangulatom,
vágyom arra, hogy szeressenek nagyon.
Csókokat küldök én a halovány arcokra,
felvértetem magam a holnapi kalandokra.

Pezsgőt iszik velem ma a gondtalan élet,
lábbal tiprom a féltve intő bölcsességet.
Bohóc álarcom felöltve nevetek a világra,
füttyülök én a hosszan sorolt hibákra.

Az éj takarója kinyújtja bársonyos kezét,
küld magával egy álomba ringató zenét.
Se vége, se hossza nincsen ennek az útnak,
holnap odaadom tegnapját a múltnak.

Csak pénzért kapható

Lehet, hogy eljön az idő, mikor mindent megveszünk,
keskeny mezsgyét átlépve jó és rossz között elveszünk.
Elképzeltem én, hogy dekára mérik ki az életörömet,
ha teneked jut több társadul hívod majd a kárörömet.

Benzinkutak mintájára szeretet kutak lesznek az úton,
feltöltelezek és fizetségül a bankkártyámat nyújtom.
Receptre írják fel majd a napi adag áhított csókot,
kis adagokban kapod meg a szívet melengető bókot.

A szépség kútjából naponta vödörszámra meríthetünk,
egy kis anyajegyen, víz érintésével még segíthetünk.
Felszaladtak a kilók, nosza gyorsan adjunk túl rajta,
van erre egy gyors pakolás, amolyan ezerféle fajta.

Lelki fájdalmainkból – azt mondjuk – van ám bőven,
de gátat vethetünk szíveseteinknek a szívrendelőben.
Gépek gyógyító, zümmögő zaja áramlik át rajtunk,
örülünk, hogy ezért a kis semmiségért felszaladtunk.

Mindennek megvan az ára, ezt tudjuk mi már régen,
egy kis pénz ide meg oda átsegít minden örültségen.
Megtesszünk érte mindent, nem fogunk tönkremenni,
ugye, hogy milyen jó is teli zsebbel boldognak lenni?

Csak elmerengtem

Elmélázva sodródtam a sebesen hömpölygő árral,
összefonódtam egy ajakra fagyott vallomással.
Hittem, hogy a dal nem rólam szól és nem nekem,
megadom magam és csendben lesütöm a szemem.

Mikor cikáznak agyamban a megmentő gondolatok,
biztató szót mormolok és köszönöm én jól vagyok.
Emlékcserépeket gyűjtök egy elnyűtt köténybe,
belekerülök a hosszan ásító semmiség látószögébe.

Ó álmok, rózsaszínű álmok mikor kergetőztök újra,
erdei tóban fürdő jókedvet mikor vetítetek az útra?
Lesz-e még ki leszórja élém az illatos rózsalevelet,
és kitörli szememből az elvakító homokszemeket.

Pereg a por, a hamu és vele a nehéz sorsot cipelő élet,
messzeségben elnyúló tekintetemmel kereslek téged.
Várom a jöttödöt és azt, hogy velem együtt ne vess,
erősen fogd a kezem és minden bánatból kivezess.

Chopin dallamára egy könnyű keringőt táncolunk,
agyunkban újra gondolt szavakat rekeszekbe tárolunk.
Sodor bennünket az élet és nem törődünk az egésszel,
kettétört illúziókat ragasztgatunk újra, kis remegéssel.

Az én városom

Rajtad tartom szemem te lüktető szép város,
ölelő karoddal átfonsz és ez oly káprázatos.
Mikor hajnalban az első villamos csenget,
harsány hangjával egy új napnak üzenget.

Éjszakai mulatások nyomát hordja az aszfalt,
körömcipők kopognak, járásuk kitapasztalt.
Kapualjban szerelmes pár csókolja a csókot,
zavartan pislogva egy lány, sepri be a bókot.

Mulatóban andalító zeneszóval röpül az idő,
italtól mámoros harsány hang átszüremkedő.
Egy halom üvegmorzsa csücsül a sarokban,
maroknyi múlt foszlott szerte darabokban.

Áhítattal szemlélek te mindent átítató szépség,
Citadella, Gellérthegy és a messze nyúló kékség.
Váralagút kapujában lesben állnak a csillagok,
A Lánchíd oroszlánja köszön olykor, jó napot!

Kedvenc városom, leheletedet tarkómon érzem,
hangosan kiáltod, hisz én több sebből is vérzem!
Szerelemkapocs vagy, messze elér a hírneved,
Hűségem hozzád töretlen, Budapest a te neved.

Viharban

Kisírta szemeit az ég, nyakunkba öntötte záporát,
dörmögve küldi villámain, ránk szórva némi haragját.
Kedvetlenül viszi a szél pillanataink kérő szavát,
cserébe ott hagyja fellobbanó heveiségének zálogát.

Sikít a Nap, reszket a bokor, éjszakai sötétség honol,
megszeppenve ijedtében, összeborul menny és pokol.
Kutya vonyít, macska egy dallamrészt újra gyakorol,
összebújának ők is, de az idő ezen is túlgyalogol.

Meglebbenti fátylát a forróság és betakarja a teret,
perzsel a beton és kiált, adjatok most egy kis jeget.
Földig hajolnak a fák megsüvegelik ezt a rettenetet,
a homokvihar éppen egy tátongó lyukat betemetett.

Emberek ernyőjüket hátrahagyva futnak az utcán,
távolugrást gyakorolnak a bokrok egymáson túljutván.
Repül a levegőben papír, műanyag és minden egyéb,
a megbontott tetőről, most esik le egy pár cserép.

Kitombolva magát a zord vihar lassan lecsendesedik,
régi kerékvágásába zökkenne vissza a megszokott élet,
a város éjszakába nyúló álmában lassan elszenderedik,
az ég morogva szégyenli ezt a kis kellemetlenséget.

Látogatóban

Törékeny a csend és meghitt benne a pillanat,
megálljt parancsol a torkon ragadott ámulat.
Mának megélt perceit egymás mellé teszem,
elmélázva már a levegőt is visszafelé veszem.

Mivé lett a világ, csak pár percre embert keresek,
ki soha nem szól vissza, nem szid, nem kesereg.
Mélabúsan néz maga elé, de mégis biztatón,
göröngyös út vezet hozzá, a lelki kaptatón.

Kockakövek lassan elfogynak a lábam alól,
megpillantom az asztal mellett ülő régi társam.
Fejét mintha biccentené, azt hittem odaszól,
kimért tartózkodását én mindig csodáltam.

Üres szék várja jöttömet, melyre lehuppanok,
az asztalon lévő szódás üveg nekem integet.
Nem örökre jöttem csak egy kicsit szusszanok,
kancsóban bor, mely leoldja majd a bilincseket.

Elmondom én minek örülök és éppen mi bánt,
azt, hogy mikor hallottam utoljára a csalogányt.
Hosszan ecsetelem neki a ha-t és a talán-t,
nem röstellem gyengeségemet sem egyébiránt.

Szaladnak a percek, én még mindig itt vagyok,
búcsúznom kéne, mert váltanak már az évszakok.
Utolsó mondatom után az arcom újra felragyog,
Isten veled Szindbád, ezután én már megvagyok.

Óbuda – Szindbád szobor. Leülni Szindbád mellé és megpihenni.

Zé bohóc élete

Felgördül a függöny, porondon van a helye,
tapsviharon átszüremkedik bolondos éneke.
Hosszú cipő, piros orr az az ő ismertetőjele,
átlengi a teret a közönség hálás szeretete.

Csetlik, botlik a mi kedvünkért cserébe,
gyakran nyúl a kabátja legbelső zsebébe.
Újabb és újabb kellék kerül a keze ügyébe,
hasra esik esetlenségének egy-egy lépésébe.

Zsonglörködik, közben a keze nem remeg meg,
produkció, kiáltja, hogy élményetek legyen.
Hegedű vonóját húzza elmélyülten, kecsesen,
megnevetteti a nagyérdeműt módszeresen.

Tudjátok-e milyen terhet hordoz az ő lelke,
vagy azt hiszitek mindig nevetni volna kedve?
Ha fellép, az emésztő bánat is rég elfeledve,
lázban ég és szeretet van a szívébe beégetve.

Mikor este a festéket lemossa arcáról végre,
imára fonja kezét, tekintetét felemeli az égre.
Savanyú kenyér az övé, de úgy érzi megérte,
talán az ő vándorló élete is Isten dicsósége.

Egy mosolygós napom

Minap arra ébredek, hogy a rádióm nyekereg,
a nap aranyló tekintete az ablakomon tekereg.
Nyújtóznom kellene és fordulni egyet még,
rúg egyet az ágy és azt mondja, ennyi már elég.

Elindulok hát bevásárló körutamra hirtelen,
lábam alatt a kockakő unalmasan színtelen.
Földig lógó orral jönnek felém az emberek,
ja kérem, én a mosolyból ma nem engedhetek.

Üdvözölöm a virágot, jókedvemben trillázok,
gyors léptekkel szaladok és ölelem a világot.
Azt kívánom nektek legyetek ti is boldogok,
hisz értetek is újra nyílnak még a rózsabokrok.

Bár csak tehetném, mosolyt festenék az égre,
ha felnéz az ember, öröm gyúljon a szívében.
Ma mindenkinek jó hangosan előre köszönök,
talán sikerül kapni egy elharapott köszönömöt.

Vajon mi kell ahhoz, hogy néha kicsit ne vessünk,
hogy önzetlenül teljes szívünkből szeressünk?
Lehet, hogy vigyor napokat kellene tartanunk,
a gondjainkat nem csak magunk előtt hajtánunk.

Hazatértem és lehuppantam egy kényelmes székbe,
összerakom a látott képet és kérdezem mi végre?
Lehet, hogy jó belesüppedni a tespedtségbe?
Kár, hogy a süketség jár az emberekhez vendégségbe.

Semmit, de nagyon

Egyszer akarjál csak úgy semmit tenni,
tárt karokkal a napfényes égre nevetni.
Némán ücsörögni a Duna-part lépcsőjén,
ide-oda táncolni gondolatod mezsgyéjén.

Mezítláb szaladni egy vadvirágos réten,
behunyt szemmel pörögni a vaksötétben.
Megmártózni éjszaka leple alatt egy tóban,
húvös pezsgőt inni egy meghitt presszóban.

Eső után belegázolni egy méretes tócsába,
beleálmodni magad a szerelem hintójába.
Kigúnyolni az életet és vágyni a szépre,
megszeppent lélekkel felnézni egy képre.

Hebegni-habogni és önfeledten csacsogni,
Napnak sugarában fényesen ragyogni.
Bújocskát játszani egy szaladó árnyékkal,
calfán csipkelődni egy kétes szándékkal.

Vajon valóság mindez vagy csak álmodom?
Én már semmin soha nem csodálkozom.
Röpíts, szelídíts meg hogyha neked kellek,
írd le egy üres lapra, hogy nagyon szeretlek.

Istennel beszélgettem

Gyors egymásutánban kopnak a napok,
lűktet a vér az ereimben, tehát vagyok.
Ámulatba ejt a körülöttem forgó világ,
utamon leborulnak a fák és a sok virág.

Templom csöndjében keresem a mámat,
letérdelek oda ahol a lélek már rég fáradt.
Imára kulcsolom a kezem ó Istenem,
rád emelem lassan, gyáván a tekintetem.

Nem tudom mi az mit merhetek kérni,
mit tudok nagy bátorsággal neked ígérni.
Előtted nincs titok, hisz mindent meglátsz,
az összes emberi fondorlaton átlátsz.

Adj nekem több bölcsességet és türelmet,
hogy soha se cseréljem le a szilárd elvet.
Hadd legyek tetteimben következetes,
s elveimben soha ne legyek szögletes.

Amit kérek már nem is magamért kérem,
könyörülj, a vesztébe rohanó emberiségen.
Engedd, hogy tisztán lássák a tarka jövőt,
Segítsd a csetlő-botlót és a küszködőt.

Egy este, ahogy én látom

Benyúlt az ős a megfáradt nyárba,
esti lámpa fénye kacsint le ránk.
Hallgatag utcák sorsokra várnak,
forog körülöttünk a planétánk.

Rőzseláng fényénél tüzet hímzek,
szívdobbanás hallatja hangját.
Körülöttem hevernek a rímek,
a sötétség le sem veszi maszkját.

Pillanatok surrannak a szellőben,
felkapja rá az öreg karóra a fejét.
Egy illat utazik tovább a felhőben,
megbicsaklik kicsit a józan ész.

Kiloptam a napból a vidámságot,
mondókéval sorsoltam ki nekem.
Nézd el a hamiskás huncutságot,
itt hagyom sóhajtásom a leveleken.

Pislákol a parázs, ez nem színdarab,
a dalokat hímzett köténybe szedem.
Holnap már tegnap lesz a mai nap,
emlékét tovább sodorja a szemem.

Ő, csakis Ő

Vajon miképpen választ az ember társat?
Dereng még? Itt van egy elképzelt eset.
Talán az életben, egyszer ez is megesett,
indulhat máris a rögtönzött társvadászat.

Legyen nagyon okos, főleg legyen bátor,
ha kell akkor ő legyen maga az Ámor.
Lesse a gondolatod, legyen az árnyad,
úgy tekintsen rád, hogy leessen az állad.

Legyen jó szerető és csak téged szeressen,
fő, hogy a humorodon jóízűt nevessen.
Pénze az legyen, hogy lehessen költeni,
minden bánatodat, legyen kinek kiönteni.

Ismerje a portörklőt, legyen nagyon házias,
ha összegyűlnek a rokonok, legyen családias.
Családtagok, barátok névnapját el ne felejtse,
hazafelé jövet a virágárust útba ejtse.

Ha mindezen tulajdonságokkal rendelkezik,
akkor a szívekben egy nagy Ő születik.
Szerintem égen, földön ilyen ember nincs,
ha mégis lenne el ne ereszd, mert egy kincs.

Egy borús őszi reggelen

Szeretném vendégül látni most a jókedvet,
kézen fogva hozzon magával egy jótettet.
Jó lenne újra hallani a csalogány dalolását,
lecsillapítaná agyam szüntelen zakatolását.

Ha megint látnám, hol kel fel a ragyogó nap,
égi képe gondolatomban örökre megmarad.
Csak egyszerűen papírra vetném ami bánt,
majd szétszórnam hirtelen a papírfoszlányt.

De jó is lenne ha most itt lennél velem,
meghallgatnád az én szomorú énekem.
Együtt kezdenénk egy újba, ami már derűs,
melyhez nem hiányozhat egy h(H)egedűs.

Nem festik mindig ilyen sötétre az eget,
messzi távolban a tarka szivárvány hiteget.
Sok színe van egy napnak, egy órának,
sokféle illata van a többszínű rózsának.

Lehet, holnap már egy derűs napra ébredek,
szürke élményekkel én nem is beszélgetek.
Csókokat hintek szerte-széjjel a világban,
talán nem botlok meg ismételten a hibákban.

Majdnem odaértem

Felébredt a nap, nyújtóztak egyet a fák is,
harmatgyöngyök csillogtak a fényben.
Első villamos a sínen harsányan csengetett,
egy kis lépésre voltam, majdnem odaértem.

Cikáztak a gondolataim milyen lesz az este,
találkahelynek a hirdetőoszlopot kinéztem.
Dugóba kerültem, ezt már a Hold megleste,
egy kis lépésre voltam, majdnem odaértem.

Vártalak téged a hegyen, kitártam a kezem,
vert a szívem, izgatottan ide-oda léptem.
Intettél valamit, nekem szólt, csakis nekem,
egy kis lépésre voltam, majdnem odaértem.

Hamar jött egy új nap a tegnapit feledtem,
kicsinosítottam magam és ezer fokon égtem.
Édes kis mosolyra első sorba szólt a jegyem,
egy kis lépésre voltam, majdnem odaértem.

Életem delelőjén túl körbefognak az álmok,
ki tudja hol a vég, én újabb élményre vágyok.
Poharam felét kiittam, másik felét kikértem,
egy kis lépésre vagyok és lám, oda is értem.

Kettétört tükör

Szakadt tükörben két példányban látod az arcodat,
mit ad neked vissza, mosolyokat vagy harcokat?
Benne van egy egész élet, vagy még annál is több,
sok, titkokat rejtő, szemedből legördülő vízcsöpp.

Egyik felében meglátod a csodákat és a csókokat,
szívdobbanás ezernyi színét és lilára festett bőkokat.
Reményeket, csillogást és a megrészegető sikereket,
mélyre hatoló érzéseket, melyek elérik a zsigereket.

Másik felében látod a keserűséget és a kételyeket,
hosszasan sorolod a téged ért sebet ütő sérelmeket.
A hazugságokat, a szemvényvesztést és a veszélyt,
a bizonytalanság bilincsébe burkolózó szeszélyt.

Ha megunod látni a valóságot a foncsort vakard le,
ez lesz majd bujkáló lelkiismereted vallomástétele.
Elúszik az igazság és úszik majd te is az árral,
farkasszemet nézel időnként a rideg valósággal.

(Mek)egek

Kotnyeleske kecske,
felbaktat a hegyre.
Rábámul egy faágra,
rajta lévő hátizsákra.

Mit tartalmaz eme teher,
van-e benne remek eledel?
Körte, alma, káposzta,
ahogy éjszaka álmodta.

Nyálát csorgatta előre,
nem kell mennem a mezőre.
Degeszre tömöm a hasam,
attól leszek súlytalan.

Rágott egyet a zsákon,
kihullott egy ákombákom.
Ráharapott a kecske,
fúj, ételnek kicsit öregecske.

Hullott ki a többi kacat,
nincs is köztük egy jó falat!
Tornacipő gurult a lába elé,
szaga volt már így estefelé.

Minek az a nagy hátizsák,
ha nincs benne semmi.
Ó de nehéz manapság
kecskének lenni.

Hoppon maradt a kis kecske,
szomorú lett a fejecske,
Szarvát lefelé lógatta,
lábával pocakját simogatta.

Esti gondolatok

Fáradtan rebegi esti imáját a mai nap,
szertefoszló érzéseim árnya ölbe kap.
Merengek a júniusi nyárban szertelen,
gyáva ábránddal agyamban szüntelen.

Csillámporon keresztül nézem a tájat,
a fák közt megbúvó villanypóznákat.
Frissen kaszált fű illatát hozza a szél,
csodás természet de jó, hogy kiöltöztél.

Varázslatos ma a gondúzó hangulatom,
vágyom arra, hogy szeressenek nagyon.
Csókokat küldök én a halovány arcokra,
felvértetem magam a holnapi kalandokra.

Pezsgőt iszik velem ma a gondtalan élet,
lábbal tiprom a féltve intő bölcsességet.
Bohóc álarcom felöltve nevetek a világra,
füttyülök én a hosszan sorolt hibákra.

Az éj takarója kinyújtja bársonyos kezét,
küld magával egy álomba ringató zenét.
Se vége, se hossza nincsen ennek az útnak,
holnap odaadom tegnapját a múltnak.

Találkozás a múlttal

A gondtalan ifjúság észrevétlenül tovalebent,
kileste a nagybetűs élet és a szeme sem rebbent.
Titkok súgtak össze sarokban és az asztalon,
emlékek harca az értelem, ő az én őrzőangyalom.

Magamat ostromozó sorokban hiába dohogtam,
emlékeket poroltam, villámok közt loholtam.
Mikor mást is okoltam, nehézségbe botoltam,
majd egyet morogtam és másik sorba soroltam.

Egy álomba karoltam és vele együtt daloltam,
volt, hogy dacoltam és hátizsákomba pakoltam.
Amikor meg a csodák palotájába vágyakoztam,
ész érvek sorakoztak fel és rendre meghajoltam.

Kereken szeretem, jelenemmel tele eleven életem,
tereken keresem szeretettel festett képzeletem.
Kedvemre merengek tetteim felett kérdéseken
és nevetek eszement szerelmeken érzékenyen.

Szédítő tempóban szaladtak el mellettem az évek,
kicsit tompábban pislognak ma már a fények,
Talán most kevesebb ereje van egy szívverésnek,
de higgyétek el, hogy én még most is, előre nézek.

Költőként szabadon

Szabad az elme, költő lelkemben a korlát,
nem üti meg a szokásos papírformát.
Zuhatag mossa át a lelkemet,
kicseng belőle az ami jellemez engemet.

Üvegtükrökön én átlépek,
ha kell az aszfalton is zenélek.
Lángra gyújtom a jégcsapot,
fordítva ütöm meg az üstdobot.

Csíkosra festem be az őszülő teret,
nyakkendővel ruházom fel a rettenetet.
Fülön csípem a rohanó időt,
orron fricskázom a bámuló ködfelhőt.

Fák leveleiből én csipkét készítek,
a Hold kapujából én visszaintegetek.
Lefektetett pecséteken fél lábon állok,
komor tekintetekre én fittyet hányok.

Suttogva ordítom a boldogságot,
megregulázom a pontosságot.
Szemet szemért cserélek,
elkőborolt szívet én visszazenélek.

Forrón csókolom a csókot,
sebesen visszaszerválom a bókot.
Cérnaszálon húzom magamhoz a hóbertot,
Kipécézem magamnak a fordulópontot.

A valóság háza

Nem kér a kín és nem éget a parázs,
leégett gyertya mellett hív a varázs.
Percek dobognak csendesen,
ritmust ad hozzá az értelem.

Elsőpri a vágy rózsáit az esti szél,
homályos emlék az akit szeretttél.
Zsigerekben fut le a szilárd akarat,
megbabonázva a holdsugarakat.

Az előbb még melletted ült a köd,
hideg leheletét még most is őrzöd.
Hálóját szövö a páratlan téli emlék,
kalapot emel a hívatlan vendég.

Szív fonja továbbra is a szívkoszorút,
hamis dalt dúdol füledbe és szomorút.
Hangos kiáltás fut el a messzi térben,
verejtékét törli le a rekkenő hőségben.

Áhítat csücsül egy korhadt faágon,
megszépítő messzeség az éjszakában.
Koldusbotra jutott érték csepegtet,
visszavonuló érzék megremegett.

Határon áll karba tett kézzel az öröm,
észak és dél holnaptól összeköszön.
Leterített pokrócról integet a jövő,
megtisztított aggyal ő már követhető.

Ébressz fel

Ébressz fel ha túl sokat álmodok,
ha tűztollú madárról áradozok.
Akkor is ha lefestem a semmit neked,
s ha vízre teszem az egyik tenyerem.

Ha mérföldkőnek látom a virágot,
meg ha úgy hiszem a csend kiáltott.
Majd kivasalom a homlokom ráncát,
megcsodálom az emlékek láncát.

Kieresztem a szellemet a palackból,
kifogom az aranyhalat a patakából.
Az idő csíkját húzom magam után,
és királykisasszony lesz az álruhám.

Kerek lesz ami egyébként szögletes,
papírhajón utazik az aki ötletes.
Őrségváltás őrséget vált a sötétben,
más ruhát ölt a szobor a költözködésben.

Hős szeretetet szednek egy köténybe,
rajongás oson fel hirtelen a kötélén.
Holdtöltét fúj hozzá az ábrándozás,
alázattal köszön vissza a csodálkozás.

Szemfényvesztés

Zsigereinkbe beégetett szerepjáték az élet,
kétszínű arcok útközben ki-be néznek.
Zsebükből hamis kártyalapokat húznak elő,
megtévesztenek mindenkit mert ez a nyerő.

Lelkeket percenként tipornak bele a porba,
hazugságokat állítanak csatasorba.
Szemrebbenés nélkül küldenek téves üzenetet,
észre sem vesszük, hogy egy újvilág született.

Kettéhasadt mennyezeten hullik le a por,
elvakítja szemünket mint már annyiszor.
Belecsöppenünk egy radír világba,
laponként átírjuk a tennivalókat mára.

Sántít a való és a megalázott jóakarát,
rongylábon táncoló frász is tovaszalad.
Felhígult elmével várjuk a csodát,
sűrű levegő lengi át a bíbor szobát.

Csonkig égett gyertyák közt imádkozunk,
percenként írjuk le, hogy ma nincs bánatunk.
A remény perselyébe bedobunk egy adagot,
cseppenként tüntetjük el a torzító haragot.

Kétségbeesve kiáltunk hol marad az ész,
érzelmeink hantján a tűz is elenyész.
Csodára várunk mint mindig a múltban,
hiszem, hogy még a jó van túlsúlyban.

Merj boldog lenni

Ne hagyd elfutni az áhított boldogságot,
kisírt szemű rohanó mennyországot.
Fény áztatta bódító apró varázslatot,
letűnt idők súgta bámulatos kábulatot.

Csodáld meg azt a képet mit szeretsz,
azt a gyöngédséget mit meg nem vetsz.
Különítsd el szívedben nekik a helyet,
meglásd még az ég is örömében nevet.

Ünneplőbe öltöztess fel lelkedet,
hallgasd meg a füledbe súgott ígéretet.
Ne hidd, hogy kedvedért megáll az idő,
minden elvesztegetett perc holtidő.

Oszd meg magadat a bénító sorssal,
énedet igazoló jószívű bolonddal.
Csendben meghúzódó kíváncsisággal,
ezerszer elmondott csacsisággal.

Ne azt kérd amit idővel majd elfeledsz,
ahol az emlékek bástyáján keseregsz.
Ott légy ahol valaki tiszta szívből szeret,
megsimítja majd a lehunyt szemedet.

Sírással váltsa fel a göndör kacaj,
kiváltságod legyen és neked táptalaj.
Tedd ki a fényre magad és ragyogj,
állj ki oda ahol a legtöbbet kapod.

Te csak szeress

Te csak szeress, soha ne sírd fel a múltat,
leégett gyertyák közt jó érzést nyújthat.
Szívedet seperd ki tisztára a sok rossztól,
meglásd megvéd majd téged a gonosztól.

Add ki magadból az érzést csak bátran,
lesznek majd akik ott hagynak a pácban.
Ha csak egynek is jut a sok közül belőle,
ne szaladj el az őszinte hálától előle.

Mutass utat annak ki fájdalmával vándorol,
miközben te is egy szebb jövőről álmodol.
Fakassz neki vizet a sziklából ha szomjas,
béklyóitól szabadítsd meg ha légszomjas.

Sírd vele hogyha kell és ha nagyon fáj,
örömdet terítsd le hol ezerszer végigsétál.
Nyisd fel a szemét hogy lássa a végtelent,
beégetett bajtól szabadulni ő most képtelen.

Tegyél te is hozzá egy csipetnyi bódulatot,
legszebb álmunkban beváltott hangulatot.
Kockázd ki a semmit mi valaminek látszik,
Érdes, szűrt estéken majd tovahullámszik.

Ha úgy érzed

Ha kevés a szeretet én itt vagyok neked,
ha nevetni szeretnél hadd nevessek veled.
Ha sírnod kell hát sírjon valami bennünk,
örömet, bánatot éljünk meg mi együtt.

Tépjünk magunknak egy sorszámot a jóra,
nézzük meg mi lesz majd holnap virradóra.
Ábrándozzunk csak a nagy semmiről,
tudom nem lehet elszállni még ennyitől.

Szövögetett álmokba botlunk unos-untalan,
fényben úszó ábrándtól szívünk nyugtalan.
Keserédesen vigadunk ezen az egészen,
dobjuk a mondatokat egymás után merészen.

Gyengítjük a sorsot, kap tőlünk sok savanyút,
rézpokrócba tekerünk bókokat, ez a cifra alagút.
Ábrándot igazítunk valóságzagú jó szóra,
kidekázott kis örömöket váltunk nagyon apróra.

Keserű pirulát lenyeljük hogyha nagyon muszáj,
sokatmondó tóban mártózunk meg a jó hír után.
Lyukas tenyerünkből kifolyik a mézédés élet,
összegezzük mi azt ami eddig az agyunkba égett.

Lakatlan szigeten

Elképzeltem magam egy lakatlan szigeten,
mit fogok ki mikor hálómat majd kivetem.
Hogyan gyújtok tüzet ha melegedni vágyom,
hol hajtom le fejem mikor álmomat várom.

Írnám én a versemet de nem hoztam papírt,
eszembe jut az otthoni fűszeres fasírt.
Veszem elő a mobilt de nincs elég térerő,
hát megfürdök a tengerben úgyis ez a menő.

Ruhát hajtogatok mint otthon rendesen,
színes tollú madár nevet az ágról rendesen.
Neveket rajzolok a porba de kinek és minek,
valahol egy mérges kígyó mérgében sziszeg.

Kunyhót készítenék de nem tudom, hogy kell,
eső előtt fedem be fejem egy hatalmas levéllel.
Minden apró zajtól félelmemben összerезzenek,
nagy bátorságomban csak úgy reszketek.

Még a gondolat is sokkolt, dehogy vágyom oda,
nem jó, hogy esténként mindig csak halvacsora.
Jobb itt nekem hol összkomfortban élek,
szeretteim között nem reszketek és nem is félek.

Osztálytárs

Utánam rohantál, megszólítottál, nem tudtam ki vagy.
Mutogattál, beszélgettünk, éreztem te vagy a Nagy.
Fecsegtünk a régi szép iskolaévek csínytevéseiről.
Barátságról és huncut szerelmeink bénító öleléseiről.

Minden mondatunkkal ott voltunk az iskolapadban.
Számoltunk, olvastunk, sügtünk, ebben a pillanatban.
Jó szívvel idéztük fel a régi szép diákéveinket.
Hosszan soroltuk erősségeinket és gyengeségeinket.

Búcsúzni készültem, elszaladt nagyon az idő.
Lehet, hogy nem csak a Nagy hanem ő volt a nagy Ő?
Halványan derengett valami az emlékezetemben.
Nem firtattam ezt mert éppen nagyon siettem.

Búcsúzásnál azt mondtad, egyébként Ucsi üdvözlöl.
Képzeld most egyfolytában a tv-ben tündököl!
Ki is az az Ucsi, memóriám lenne ilyen gyenge?
Ki ez az ember, kinek emléke ily harmatgyenge?

Pedig jól elbeszélgettünk a mi régi iskolánkról.
Ő is én is tanultunk, de mindketten valahol máshol.
Rájöttem, hogy én őt egyáltalán nem is ismerem.
Múltidézőnek jó volt így is, tévedtünk hát istenem.

Köszönt a tél

Kinyújtózott már a hideg tél,
hóval takarta be az ásító teret.
Talpunk alatt reccsenő zenével,
elaltatta a tájat és a gyerekeket.

Halk éjszakába beosont egy dal,
hangfoszlány súgja, szeretlek.
Édeskés hamiskás románccal,
a húrokon mindent lepergetnek.

Holdtöltekor az álom tovaszáll,
már a gondolat is tudja a helyét.
Álomvilágba utazásnak ellenáll,
szilárd akarattal rázza a fejét.

Jó így belesimulni a sötét éjbe,
szépségét tükörként tükrözi elem.
Megmártózni az éjszaka vizében,
e nap marad örökre az én zeném.

Ha lehetnék megint gyerek

Szeretnék újra gyerekként játszani,
felhők között szaladni és nem látszani.
Gondtalanul élvezni mit rám ró a sors,
újraérezni milyen is a gyermeksors.

Bízást bízni a felnőttek szavában,
örömet lelteni egy hajas babában.
Elbújni és hinni, hogy rám nem találhatnak,
bedőlni a sok-sok mesélt butaságnak.

Gondolatban átmászni a varázshegyen,
tündérkisasszonynak öltözni hirtelen.
Hamupipőkeként táncolni a bálban,
főszerepet vállalni az álomvilágban.

Örök barátságot fogadni és hittel vallani,
mindent elhinni és csak a jóra hajlani.
Homokvárat építeni mit elmos az eső,
és újra épít egy csapásra a varázsvessző.

Színes kaleidoszkópon keresztül álmodozni,
törpék országába észrevétlenül átosonni.
Gyermeki szívvel mindenben nagyot nevetni,
a sok csodától fáradtan álomra szenderülni.

Az én zongorám

Bús zongora áll dacosan egy sarokban,
eltévedt az őt körülvevő harsány zajokban.
Kopott szék áll mellette méltón, lelkesen,
elsárgult kotta húzza ki magát peckesen.

Fehér billentyűk alusszák az igazak álmát,
feketék hajolnak rá, hogy őket is lássák.
Esengve kérik, hogy játssz rajtuk megint,
zongoraszék a pedálokkal újra összetekint.

Dalt dúdolnak mely átsurran az éjszakán,
megdobogtatják a szíveket nyáréjszakán.
Begyűjtik a cserepekre hullott régi emlékeket,
lesütött szemmel nézik végig a hűtlenségeket.

Körülnéznek a világban látnak jót és rosszat,
összebújva tanácskoznak is egy órahosszat.
Elvonulnak ők a világ elől feltűnésmentesen,
Ismét álomra hajtják fejüket oly csendesen.

Lehetnél minden

Lehetnél nekem a TŰZ mely melegít,
ha fáradt vagyok álomra szenderít.
Fülembe súgja a vágyakozás szavát,
feldíszíti az élet terülj-terülj asztalát.

Lehetnél nekem a sziklából fakadó VÍZ,
megfáradt testemen lepergő illatos rózsavíz.
Megzabolázott fékek eszmerendszere,
sokat feszített húrok tükörrendszere.

Lehetnél nekem az ózondús LEVEGŐ,
színesre festett ábrándokon lebegő.
Képzelet és valóság között átutazó,
a csendben elhalkuló édes furulyaszó.

Lehetnél nekem a lomhán elterülő FÖLD,
mely áhított kíváncsiságával újra feltölt.
Mágnesként tapadó szenvedélyes szerető,
illatfelhőben tovalebbenő illúziót kergető.

Lehetnél te az összes létező ŐSELEM
fantáziám csúcán egy végső győzelem.
Lehetnél te TŰZ, VÍZ, LEVEGŐ és FÖLD,
a nagybetűs élet, mely új köpönyeget ölt.

Majd ha nyerek a lottón

Egyszer megütöm lottón a főnyereményt,
kicsérélem azonnal a kopott főzőedényt.
Veszek még néhány gombot a télkabátra,
és nyáron sátrat viszek a Balaton partjára.

Megnézem a kamrámból még mi hiányzik,
liszt, cukor, olaj, zsír mennyire hibádzik.
Hűtőm tartalmával farkasszemet nézek,
minden polcra, fiókba alaposan benézek.

Miután mindig is szerettem azt ami jó,
napi sétámhoz téliszalámi lesz az ennivaló.
Hozzá nagy kortyokkal én ásványvizet iszok,
a luxus szó nekem többé már nem lesz szitok.

Jó lesz vigyázni ezzel a nagy rongyrazással,
hetedhét országra szóló hatalmas pazarlással.
Osztok, szorzok, hogy jusson is maradjon is,
ha jól beosztom jut belőle jövőre egy kalapra is.

Elhalkultan

Amikor már minden úgy jó ahogy van,
nem osztasz új lapot magadnak álmaidban.
Szelíden mosolyogsz az áhított csendre,
a porba lehullott leplet felveszed szemedre.

Mintha lábad előtt egy más világot látnál,
elutazott sorsod csenget a végállomásnál.
Elsóhajtott gondokat dugdosol magad elől,
leplezett imád is kártyavárként összedől.

Eléd tartott tükör mozaikokra hullik szét,
földbe égetett emlék már a bokádig ér.
Szundikáló érzelem a másik oldalára fordul,
felszított parázs a kandallóban felcsikordul.

Kitépett kockás lapot fúj kezedbe a szél,
biztat, hogy erre írd fel mit eddig kerestél.
Illatos párnád alá helyezd el az egészet,
sikerül majd az élményeket újra megélned.

Ifjúságodon túl

Ha árnyat sző köréd az elmúlt ifjúságod,
és szertefoszlott már a legszebb álmod.
Ne keseredj el, ne dobd el a biztató szót,
varázsolj szépeket és tépd szét a valót.

Ha már túl vagy azon is amit a sors ígért,
de lejárt garanciát dédelgetsz a semmiért.
Akkor gyönyörködj igazán abban ami van,
a boldog emlékek sora úgysis beláthatatlan.

Ha mégis elfog a szomorúság légy erős,
hisz sziporkázik szemed előtt a lázító ősz.
Megsüvegeli ő a benned szunnyadó dalt,
vigasz morzsáival nyújt neked gyógyítalt.

Szemed előtt peregnek le legszebb éveid,
bárgyún feléd integetnek a baklövésed.
Ne törölj semmit büszkén őrizd és okosan,
két kezeddal kapaszkodj bele szorosan.

Emlékeid viharában lelked lecsendesedik,
lila ruhát ölt a nap melyben elszenderedik.
Újabb hitet ad neked még a nagybetűs élet,
szebb virágot gyűjtesz mint ahogy reméled.

A belső út/útvesztő

Seperd ki magadban a lelked udvarát,
hadd öltöszön végre színes új ruhát.
Tündököljön csak a tisztaságban,
mártózzon meg a hódító igazságban.

Csukj be egy ajtót és nyiss ki egy újat,
ezernyi borzongást az majd felülmúlhat.
Szépítsd ki magad a lázadó képnek,
ringasd át magad a bódító rivaldafénynek.

Szeresd elsősorban te saját magad,
kicsorduló szépségben benne vagy.
Csorbított valóságot vedd csak félvállról,
egyszer úgylis lehull a lepel a bálványról.

Vagy aki vagy, szeressenek csak így,
viszonzásul add át a stafétabotot ugyanígy.
Ha kővel dobnak ne dobjál vissza sehogy,
hidd el a zavarodott elme a jótól összeroгы.

Aki gyűlöl annak engedd és soha se bánd,
lelkében úgyse ébreszted fel a csalogányt.
Porrá morzsold gondolatban az egészet,
tettei felett csak te mondhatasz védőbeszédet.

Annyiszor mondják csak az légy aki vagy,
ha kell, két pofonnal ébreszd fel önmagad.
Ne higgyél soha az agyat altató mesékben,
találd meg magad ebben a jövés-menésben.

Horgászni mentem

Mikor én egyszer horgászni mentem,
nem bíztam ám a tétova véletlenben.
Szomszédom gyorstalpalón oktatott ki,
annyit tudtam, kell hozzá nejlondzseki.

Röpködtek a szakszavak erről-arról,
szákról, orsóról, botzsákról és úszóról.
Gondoltam elméleti tudásból ennyi elég,
lássuk most már az én horgász szerencsém.

Horgászbotomat bedobtam a végtelenbe,
csöndesen ültem le a horgász székembe.
Untam már nagyon a csöndet és az egészszet,
de egyszer csak egy hal a szemembe nézett.

Elképzeltem őt kirántva a tányéromon,
körettel, citromkarikával szeretem nagyon.
Csak tréfa volt részéről ez a kacér nézegetés,
nem volt más ez tőle csak csali kéregetés.

Gondoltam kifogom magamnak az aranyhalat,
egyből három kívánságom teljesül a nap alatt.
Három kívánságból egyik, hogy fogjak halat,
második, harmadik, hogy ne szenvedjen sokat.

Elfeledkezve magamról egy dalt dúdoltam,
titokban mégis a halaknak drukoltam.
Ússzanak csak sokat és ússzák meg a napot,
ezt a vakszerencsével átitatott szombatot.

Rólad, neked

Mielőtt végleg lehunyom majd a szemem,
utolsó harangszókor majd rád emlékezem.
Egybekelésünkre került egy igazi pecsét,
jegygyűrűnkkel pecsételtük meg már rég.

Te vagy életem szilárd összekötő lánc,
morcos napokon is keserűségem románca.
Életem mezsgyéjén rám boruló védőháló,
szilárd jelleted, őszinteséged is időtálló.

Erőt adsz nekem ha nagyon szenvedek,
amikor az életnek fehér zászlót lengetek.
Segítesz tapogatózni az ijesztő sötétben,
nem fáradsz bele a felettem örökösben.

Okosan mérlegelsz, döntesz hogyha kell,
ha köszönöm te csak legyintesz, ez bagatell.
Sokat teszel, hogy könnyebb legyen az élet
csak ne halj meg helyettem, én arra kérlek.

Boldognak lenni

Most megsúgom neked mi is a boldogság,
ezer arcra festett rakoncátlan hóbertosság.
Déliabáb álarcával betakart izzó semmiség,
elménkkal játszó csodatévő képlékenység.

Szívünkben érzések forradalmat játszanak,
tétova ingoványok is semmisnek látszanak.
Amikor két karoddal átöleled magadat,
gondolatban ragadod meg az égi madarat.

Szívedben csend és kiabálás egyszerre ég,
lepereg ajkadról a hamuba hulló szóhulladék.
Szivárvány színeivel ruházod fel a szépet,
pezsgőfürdőben mártózik meg a piros véred.

Gond és aggodalom bűnnek szárnyán elrepül,
félelem és hamis utánzat egykettőre elkerül.
Ha vissza kell fordulnom, ne kerüljek tévútra,
lencseszemeket szórok az eddig megtett útra.

Eső áztatta öröm

Esőben sétáltam, jókedvemben bőrig áztam,
egy tócsában tapicskolva bokáig méléztam.
Néztem fejem fölött, hogy repül a madár,
rojtos ködfüggönyben úszik a látóhatár.

Elmémben megváltó gondolatok cikáztak,
körülöttem emberek hangosan vitáztak.
Hitték, nincs ki a négy kereke a bolondnak,
sajnálkozva tartották ezt megalapozottnak.

Hogy is éreznétek, hogy szabad a lelkem,
magam keserűségét bukdácsolva átléptem.
Így ünnepelem meg ezt a jeles napot,
kívül belül eláztatva a fáradó gondolatot.

Mintha bennem egy csillagszóró szikrázna,
pörögök még kettőt, hogy az eső is meglássa.
Nem kötöm gúzsba örömöm piros színét,
sejtelmes jókedvem megkoronázott díszét.

Lám, közben fölöttem a fények is kigyúlnak,
a házak és terek környezetükbe simulnak.
Biccenti fejét egy szélről kilengő faág,
szentül hiszem, hogy az élet nagy csacskaság.

Kávéházi emlékeim

Előkelő kávéházban találkoztunk mi régen,
világmegváltó igéket hintettünk el a térben.
Az értelmiség hangja szólalt meg rekedten,
hittük ezt nagyon és harsogtuk is önfeledten.

Szemünk előtt láttuk merre forog a világ,
tudni véltük hol terem a hibátlan igazság.
Mások helyett éltük meg előre az életet,
kergettük örök tanulságul az álomképeket.

Volt közöttünk festő, költő és szobrász is,
érvekkel vitatkoztak mert ez intellektuális.
Kávéukat szürcsölgetve szerettünk is nagyon,
elmerültünk egymásban a neves alkalmakon.

Néhányukra azóta a hírnév dicsfénye zuhant,
másokon az élet nyomtalanul végigsuhant.
Jó lenne újra találkozni és vitázni veletek.
Éltek-e még? Vagy már hazamentetek?

Körbezárt idill

Eső áztattatta szél halkan mesél,
szerelemről itt most ki beszél?
Varázs darabja ez a való életnek,
szemaforja azoknak akik éreznek.

Zúg a hajnal, pirkad az ég alja,
sebes patak táncolva a teret uralja.
Igazit egyet hídja sebzett kötésén,
lazít a fölé hajló fák erős ölelésén.

Virág bújik ki a földből sebesen,
ki legyen az én hűségese jegyesem?
Kakas kukorékol a hívó szóra,
elérkezett már a várva várt táncóra.

Kutya vakkant a meztelen csigának,
társát szalajtja mert üzen a libának.
Ló nyerít be a szélesre tárt ablakon,
vizes kancsót lát meg az asztallapon.

Szoba falán keretbe foglalt érzelem,
asszony süti le szemét szemérmesen.
Kitört lábú szék árválkodik a sarokban,
reméli, hogy nem végzi darabokban.

Konyhában a falvédő vidám szövege,
a szerelmi zálogok szabványszövege.
„Szívemnek, lelkemnek az a kívánsága,
éljek én férjemmel örök boldogságban.”

Halkuló emlékek

Nem kívánom én már, hogy megértsd,
mit ér a helyes szó és mit ér ez az egész.
Lábbal tiport emlékek a porba hulltak,
háta fordítottam én is, lassan a múltnak.

Enni adnak annak aki szegény és éhezik,
betakarják azt aki dideregve elvérzik.
Inni kap még a vándor is ha szomjas,
csak levegőt nem kap az aki légszomjas.

Görcsös kezek kapaszkodót kerestek,
ujjaik egyenként a fogódzóról lefejtetnek.
Légüres térben kapálódzott és lebegett,
tériszonyát legyőzve és még a rettenetet.

Nem mindig fenéig tejfel ez az élet,
belefér sok fricska no meg a balvégzet.
Faragott ostora egy bolyongó sorsnak,
egy halk ima mit sziszegve elmormolnak.

Botladozunk tovább a magunk tüskéin,
megszaggatott képet mutatnak a portréink.
Az ember lényénél fogva újra és újra remél,
és közről hallja, hogy már az öröm zenél.

Eddig már éltem

Csak dolgozz most te megfáradt elme,
egy kis figyelem azért csak elkelve.
Talán sok évet ad nekünk még az élet,
nem lenne jó ha idő előtt elfelednének.

Iskolapadot koptattuk mi már eleget,
el is értünk olykor kisebb sikereket.
Búcsút intettünk egyszer neki végleg,
besűrűsödött előttünk a nagybetűs élet.

Gondolkodom, így hát én is vagyok,
sors könyvében összetapadnak a lapok.
Visszafelé olvasom és közben nézem,
villám képek jönnek elő úton-útfélen.

Elhúzott függöny mögül emlékezem,
aki köszön a múltból, megvendégelem.
Költsük el együtt a sorsok vacsoráját,
ékes szavakba fonódó ízes csacsogását.

Ha te vagy kit elsodort mellőlem az élet,
ne vedd zokon hisz az óra is tovább lépked.
Hidd el nem én voltam aki így akarta,
a sors fonala volt az ki ezt megcsavarta.

No és ti akik most velem egyszerre léptek,
stabil pillérei vagytok az emberi létnek.
És itt vagy te kivel megosztom a napom,
arcodat angyali csókkal csókoltatom.

Átsuhanó gondolatok

Halvány virága a szónak,
élet sója a valónak.
Múltam háborgó tengere,
villámok ellenszere.
Te vagy!

Gúzsba kötött álom imája,
bezárt lélek rabigája.
Fékevesztett idegek tánca,
léleknek románca.
Te vagy!

Remény halvány rózsája,
várakozások órája.
Szépségtapaszt a bánatra,
kiáltás az utálatra.
Te vagy!

Vakító csillogás a sötétben,
fogódzó az örvényben.
Párnámba belesimuló álom,
betakaró palástom.
Te vagy!

Cseppenként adagolt jószág,
óriásra nőtt méltóság.
Keblemre szorított végzet,
el nem múló képzelet.
Te vagy!

Te vagy az, ÉLET!

Merengek köztetek

Búcsút intettem már az ifjonti hévnek,
a vakító fények elhalványulva is szépek.
Alkut kötöttem a rám ruházott sorssal,
kiegyeztem a bennem élő bolonddal.

Csikorog a zár múltam álmos kapuján,
elmélázva ülök ábrándjaim hamuján.
Halk zene adja meg ritmusát a kornak,
gondolataim sekély vízben lubickolnak.

Új tánchoz már más zenei ritmus dukál,
keringő dallama az ereimen átcirkulál.
Tisztított szavak fénylenek a sötétben,
sziluettek sejlenek fel a napi ölelésben.

Keveredik a fényűző tavasz az ősszel,
viaskodik a gyenge ember a hőssel.
Zárórát hirdetnek sorban a lapító napok,
helyet cserélnek a kusza hangulatok.

Hamis illúzió kering a tisztára sepert téren,
ígérő szava hangzik el a csillagösvényen.
Nézem a tájat, nézem a rohanó embereket,
csípjetek meg, ne álmodjak sokat köztetek.

Ébren álmodom

Napsugár hajol be az elhagyott folyóba,
báránnyelű botlik meg egy fűcsomóban.
Ásítva néz körül az éjszakai színes álom,
megpihen a derű az összehordott bálákon.

Szól egy hang és halkán súgja a te neved,
múltból jöttél, emléked lassan eltünteted.
Maradj és gondoljunk együtt egy szóra,
szunnyadó lelkünkben felsíró hegedűszóra.

Lapos tájon levegőben kúsznak a madarak,
talpad alatt fű, megágyaztál már magadnak.
Rekkenő hőségben verejtékedet sem látom,
védjegyeddé vált az örök mozdulatlanságod.

Füledbe súgom azt, hogy én is de nagyon,
hűvös hajnalokon te legyél az őrangyalom.
Nézlek téged és megfogom a hideg kezéd,
bronz szobor vagy te és szerelem a neved.

Kinek vagy

Hegedűszó sír fel az éjszakában,
Piros sipkát visel a sápadt Hold.
Halk sugallatával a szél is átkarol,
A Föld is meggörnyed álmában.

Sétálok a téren és megpillantalak,
Szívem egyre hevesebben dobog.
Távolban egy rőzse lángja lobog,
Megnémulnak bennem a szavak.

Nézem mosolygós fénylő arcodat,
Szemed fürkészve élénken keres.
Sziluettet a sötétben is tökéletes,
Az idővel is megnyerted harcodat.

Bár csak szólnál hozzám egy szót,
Csak kinyújtánád felém a kezed.
Hiába a vágyam mert nem lehet,
Falfestmény nem lépi át az üvegajtót.

Az idő vasfoga

Embernek születtem és az is maradok,
Egyszer szomorú, máskor meg vihoránc.
Meggérgesedett életemről lehullt a románc.
Körülöttem összetört színes üvegdarabok.

Volt mikor versenyt futottam a széllel,
Kicsiny rózzeláng gyúlt a nyomomban.
Nevemet karcolták a perzselő homokba,
Szíveket cseréltem hóbertos szeszéllyel.

Az idő elrabolt és jó ízűt falt belőlem,
Csattogtatta elnyűtt, kétes hírű vasfogát.
Olykor eszét veszítve szórta csillagzáporát,
Vagy dideregve nyújtózott hideglelésen.

Most már megfáradva ásítanak a napok,
Ragaszkodnak mint gomb a télikabáthoz.
Mint eltévedt ember az útelágazáshoz.
Egymásba karolnak a felfűzött hónapok.

Színesre rajzolt élet egy ravasz cselszövő.
Fejbiccentéssel adja tudtul, hogy ő a jó.
Elringatva lüktet mint egy varázshajó.
Ipiapacs hisz egyelőre még enyém a jövő.

A szegénység lánc

Élt egyszer egy ember az erdőn békén,
sűrű bokrok mélyén sátorban lakott.
Rég elindult ő a szenvedés ösvényén,
és azóta megtépázott élete zaklatott.

Betegségben remény nélkül rongyokon,
gallyakat gyűjtögetett, melegedni vágyott.
Nem jutott túl soha sem a gondokon,
de híres büszkeségére nagyon vigyázott.

Egykor dédelgette őt a sors, volt egy háza,
iskolapadot koptatott és tanult is sokat.
Aztán egyszer elvitte az ár, oda lett az álma,
keserősége őrizi oly szorosan a titkokat.

Azóta éhezik és fázik, emberszóra vágyik,
levetné már lelke sűrű titkát is ha kell.
Bódult hangulatban a régi élete hárfázik,
elcsigázott, gyötört teste, lelke vezekel.

Kinek mutatod meg magad

Ki vagy te, egy portré a festői vásznon,
mely csak szemléli az ásító lusta Napot?
Netán egy megbabonázott édes álom,
mely arrébb tolta a lesben álló holnapot?

Lesütött tekintetteddel a porba rántasz,
emelj fel, nyújtom feléd a jobb kezem.
Inkább legyél a sziklaszilárd támasz
és nesztelenül tovább lépek lábujjhegyen.

Hallgatsz némán és meg sem mozdulsz,
pedig kicseréltem miattad már a lelkem.
Félszegen, kicsikart mosolyt koldulsz,
tudod nem tarthatsz örökké révületben.

Csillagokból fonok neked öröm koszorút
és legszebbként ragyogok én majd neked.
Halkan dúdолок egy dalt és nem is szomorút,
elmémet bevéselt akaratoddal megleped.

Kitapogatom a sötétet és kereslek téged,
érzem ott ülsz egy virág ölében a harmaton.
Felkorbácsolja a levegőt az érintő jelenléd,
sejtelem vagy egy mámoros kínzó hajnalon.

Van amit meg kell tenni

Előtte toporgok és riadtan nézek körül,
tétovaságomat ne rójátok fel bűnömül.
Úgy érzem át kell ugrani a tüzes karikán,
és tovább lovagolni egy sebes paripán.

Topogok, tocsogok a sárban bokáig,
nem jutok el soha lelkem templomáig.
Fel kell építenem újra és újra szépnek,
nincs helye az eszét vesztett képnek.

Kezek és sebek, a borús égig ne érjeteK,
szikrázó villámok hevesen ne ítéljeteK.
Kapcsoló nélküli szobában gyullad a fény,
megfáradt nehéz útját járja ott a tömjén.

Egyszer csak semmisé válnak a szavak,
elnémulnak röptükben az égi madarak.
Megáll az ima a megritkult levegőben,
meglepődik a Nap is útban lemenőben.

Bársonyos takaróval takar be a gondolat,
nagy lépéssel kimérem a sarkpontokat.
Minden levegővételnél karom titeket átfog,
egyszer majd egy csillagról nézek le rátok.

(Sem)miért

Semmiért sikoltva,
valamibe gyúrva.
Tartalom kioltva,
érzés hátba szúrva.

Szürkén lebegő kín,
a bőrében megfér.
Visszatérő helyszín,
elmémbe elfér.

Játékszer az élet,
dobáljad erre-arra.
Jeges őszinteséged,
rátűzőm a szélviharra.

Lebben a függöny,
mögötte nincs senki.
Ó, tükröm, tükröm,
ugyanaz a verkli.

Becsaptak két ajtót,
én közöttük álltam.
Félrecsaptam kalapom,
és mellettük elsétáltam.

(Kép)regény

Miért éppen így, miért nem amúgy?
Susogja a szél, csak úgy, csak úgy.
Eső áztatja a ruhákat földig,
égi csatornából dézsából öntik.

Színpadja megvan már a ripacsnak,
vörös a feje mint az útszéli pipacsnak.
Torkaszakadtából kiáltja, jó életet emberek,
kezemben színes borítékok, el ne menjete!

Húzzatok egyet, bátraké a szerencse,
nincs ember, ki arcát tenyerébe temesse.
Egy-egy borítékban az élet rögzös ösvénye,
másik énekeknek farkasoknak törvénye.

Megbabonázva nézik, felé nyúlnak páran,
remegnek mintha átment volna rajtuk az áram.
Kinek sárga, kinek piros, kinek méregzöld,
Vajon mit ígér a sors útja és az anyaföld?

Elkeseredett arcok, fülig érő mosolyok,
agyukból a sok ötlet kipattan és gomolyog.
Cserben hagyott eszmék, félig álmodott álmok.
Biztos-e, hogy a Földön két lábbal álltok?

Tanulság mi van ebből, az égvilágon semmi,
hagyjunk mindenkit a maga útján menni.
Törjön borsot saját orra alá az aki balga,
legelésszen csak tovább a legelőn a marha.

(Lény)egyek

Zord idő volt, kalapját emelte a vihar,
ijedtükben földig hajoltak az ágak.
Belecsavarodott gúnyájába az idővihar,
körülötte táncoltak az ártatlan árnyak.

Dördült a villám, színesre festette az eget,
a kislény kezéből kicsavarta a kapaszkodót.
Szárnyat hegyezett, hogy túlélje az örületet,
zöldeskék szemével kutatta a parkolót.

Elérte a folyót és úszott egyet az árral,
jajveszékelt a többi lény, fennakad egy ágon.
Ő csak sodródott boldogan önátadással,
legeltette szemét az előtte elsuhanó tájon.

Szabadság, szabadság mormolta csendesen,
ismeretlen felé sodródik testem és lelkem.
Megkopott, üres az élet kockázatmentesen,
süvíti a szél több száz alig hallott nyelven.

Kit magába zár a megszokottság rácsa,
megszürkült lélekkel ajkát elhagyja a panasz.
Gúzsba kötött elméje, önnön maga korbácsa,
és minden felszálló sóhajra egy-egy tapasz.

(Lóg)ás

Üveg mögé rejtett csodák,
falra festett szenvedés.
Ürességtől kongó szobák,
padlóba vésett megvetés.

Kit sorsa tettekkel bírál,
annak beszédje néma.
Kockát vetve esélyt kínál,
mert asztalon hever a téma.

Bölcsebb fejjel levelet írtam,
régi önmagamát óvtam.
Mit cipelnem kellett kibírtam,
a hullámokkal sodródtam.

Elolvasva önnön levelem,
akkor én csak annyit szoltam.
Badarság ennyi intelem,
hisz eddig is hajszálon lógtam.

Ábránd küszöbén

Lombos fák között jár a szeszélyes esti szellő,
tavasz mámorával átítatott úton tovaszökellő.
Rólad mesél a fűszál és neked köszön a kikelet,
így köszönti a lágyan fülembé duruzsoló ligetet.

Bolondos hangulatban rám kacsint jelen és jövő,
esti fényben még az elfeledett emlék is cselszövő.
Elcsendesedett táj szembe jőve nagyot köszön,
meghittén tündököl a köré rajzolt fénykörön.

Beléd kapaszkodom te kedves édes álmom,
kellemes társaságodban én újra kivirágzom.
Ényém lesz a megálmodott legszebb szerető,
megénekelte hangulatban a csókjáért epedő.

Miként te is mint illatos rózsza újból kivirágzol,
én koszorút fonok majd neked csillagvirágból.
Tüzes karjaiddal ölelj át és csak engem szeress,
beléd vésődő gondolatodban soha el ne temess.

Azt mondják előttem áll még a csodás jövő,
ugye nem az a kénköves nyilakkal küszködő?
Vad lódítása ez már egy rég elégetett sorsnak,
mámora egy imának melyet néha elmorzsolnak.

Tartalomjegyzék

Sorsutas	5
Fényre lépdelek	6
Lehalkított csend	7
Siker, kiolvasva	8
Volt két csésze kávé	9
Fém szavak	10
(F)élelem.....	11
Egyet közületek	12
Elveszett évek	13
Zsongás a fejben	14
Egy mondat megbotlott	15
Női monológ.....	16
(J)egek.....	18
(K)út.....	19
Az én kutatásom	20
Porból kiáltom	21
Besepert emlékek	22
(K)értem	23
(K)érdem	24
Az én őszöm	25
Alkut kötöttem a sorssal	26
(K)árral	27
Szédelegve	28
(Rem)élsz.....	29
(M)ész	30
(M)ég.....	31
(Hős)ég	32
(Á)lom	33
(Lát)ás.....	34
Lelassult képek.....	35
Csak töprengtem	36
Sorsok	37
Lennék még veletek	38
Esti gondolatok	39
Csak pénzért kapható.....	40
Csak elmerengtem	41

Az én városom	42
Viharban.....	43
Látogatóban	44
Zé bohóc élete.....	45
Egy mosolygós napom.....	46
Semmit, de nagyon	47
Istennel beszélgettem	48
Egy este, ahogy én látom	49
Ő, csakis Ő	50
Egy borús őszi reggelen	51
Majdnem odaértem.....	52
Kettétört tükör.....	53
(Mek)egék	54
Esti gondolatok	55
Találkozás a múlttal.....	56
Költőként szabadon	57
A valóság háza	58
Ébressz fel	59
Szemfényvesztés	60
Merj boldog lenni.....	61
Te csak szeress.....	62
Ha úgy érzed	63
Lakatlan szigeten	64
Osztálytárs	65
Köszönt a tél	66
Ha lehetnék megint gyerek	67
Az én zongorám.....	68
Lehetnél minden	69
Majd ha nyerek a lottón	70
Elhalkultan.....	71
Ifjúságodon túl	72
A belső út/útvesztő.....	73
Horgászni mentem	74
Rólad, neked	75
Boldognak lenni	76
Eső áztatta öröm.....	77
Kávéházi emlékeim	78
Körbezárt idill	79

Halkuló emlékek	80
Eddig már éltem.....	81
Átsuhanó gondolatok.....	82
Merengék köztetek	83
Ébren álmodom.....	84
Kinek vagy	85
Az idő vasfoga.....	86
A szegénység láncá.....	87
Kinek mutatod meg magad	88
Van amit meg kell tenni	89
Tavaszképekben.....	90
(Sem)miért	91
(Kép)regény	92
(Lény)egék	93
(Lóg)ás	94
Ábránd küszöbén.....	95

Hegedűs Adriana könyvében megteszi azt, amire sokan képtelenek egész életük során. Farkasszemet néz önmagával és a világgal. Az olvasót szembesíti a mai élet visszásságaival, és boldog pillanataival egyaránt. A sorokban megbújó csendes lélekpillanatok erős kontrasztot alkotnak a néhol kemény, húsbavágó valóság képeivel. A verssorok az összetartozás érzése köré fonódnak, a gondolatok a létezés szépségét mutatják be, utazva a fiatal kortól az idősebb csendesebb évekig.

Olvasva az egyedi költői képekkel szépen megformált érzelemvilágot egy csendesen suhanó gyorsvonalban érezhetjük magunkat, ahonnan kipillantva, mint egy film képei peregnek előttünk percek, órák, évek, hogy egybeolvadva átöleljenek minket és rávezessenek arra, hogy mi magunk formáljuk „sorsutasként” életünk száguldó éveit.

„Égessük a holnapot vágyó bilincseinkkel/hagyjuk nyugodni, amire az idő ráfeküdt.” – írja Adriana versében. Ami elmúlt, hagyjuk pihenni, nézzünk a jövő felé és legyenek mindig céljaink, mert ez hajt minket előre, a boldog holnap felé.

A verssorokat megfűszerezi a költő szelíd humorral is, amely oldja ugyan a komoly gondolatok feszültségét, de egyben erősíti is a kötet mondanivalóját. Így lesz igazán egységes és nagyon elgondolkodtató olvasmány ez a könyv mindenki számára, aki hajlandó csatlakozni egy őszinte, lélektisztító, kicsit önirónikus, de minden pillanatban boldogságot kereső utazáshoz...

Bakos József